

„כדאי להיות טובה. זה תמיד משה' תלם! למסקנה זו הגיעה רישא בור' שטיין השבוע שכנסה למסוס כדי לטוס איתה. לפני חודש, כשהעולם הזה הכריז על „מבצע חלום“, כתבה לנו שחלומה היא טיסה לאילת, אלא שהיא מוזתרת על הגשמת חלומה ומב' קשת אותנו להטיס במקומה נער תימי. כשפרסמנו מכתב זה הוטמר עלינו נו מכול של מכתבים שדרשו להטיס גם את רישא עצמה. הסכמנו ברצון. וכך טסו שניהם — רישא והנער.

רישא היא בת 18. היא ילדת חיפה, ושמה האמיתי ראשונה, כי בת בכירה היא להוריה. היא פקידה במשרדו של עורך-הדין איגור, מתכוננת לצאת לשרות צבאי ואומרת שהבחורים באילת נחמדים (חוץ מאותו מפקד צעיר של חיליהם שלא הרשה לה לטוס בים אילת ולדוג דגים).

שמואל גפן, הנער בן ה-10, לא חלם ביום הששי בבוקר שטיס באויר. רון, כעבור שלוש שעות כבר היה באילת. צלמנו מקסים סלומון „חסף“ אותו ברחוב, מול משרד המערכת. היתה זו השיטה היחידה לבחירת נער אחד מתוך כמה אלפים. גם הרשיון לטוס לאילת, שהיינו צריכים להשיגו מראש, היה, רשום על שם דמינוני.

מכתבים

מכתב גדוי לדב יוסף

אז אחרי „העולם הזה“ כתב את הסיפור של שלמה שרעבי, איך שהוא הלך למכור עתונים ולא קנה עוגות וחסך את כל הכסף בשביל לקנות נעלי כדורגל, ואיך שאנחנו, כל החברים שלו מקבוצת הכדורגל „מצדה“, צרי' כיום נעלי כדורגל למה שקשה לשחק כדורגל בסנדלים או יחפים, או באו כל מיני אוזנים וגם מערכת „ידיעות אחרונות“ למערכת „העולם הזה“ ואמ' רן לה שיקנו לנו נעלי כדורגל, אז פתאום אתה בא ועושה צנע ועכשיו רוצים המון נקודות בשביל נעלי כדורגל והאנשים האלה לא יכולים לקנות לנו.

אז אנחנו מבקשים ממך שתהיה חברמן ושידיה לך דם ושתרשה לאנשים נשים האלה לקנות לנו נעלי כדורגל בלי נקודות, למה שהם הבטיחו לנו לקנות עוד לפני שאמרת שצריכים נקודות.

בשם קבוצת „מצדה“

בטוחנו שנמלא את רצון כל הקור' אים אם נצרך את בקשתנו לבקשת הנ' ערים. שמא יתן שר הקיצוב הוראה להוציא מקרה זה מן הכלל?

מה רוצים מאתנו?

בימים האחרונים קראתי בכמה עתונים התקפות על „העולם הזה“ המצטיינות בגסות-רוח היאה לעתונ' גים ששמו עצמם שומרים על רמת המוסר וההגיונות. מוזר בעיני שהתק'

פות אלה באות דוקא בשעה שלא רק כל השבועונים האחרים אלא גם עתונ' גים יומיים מחקים אתכם ללא בושא

ורוריות חייו וחוסר האידיאליזם שלו (העולם הזה " 666). נדמה לי שסיבה כשלוננו נעוצה בשיטת חינוכנו, שהי' טיפה להערצת יתר כלפי העבודה והמ' עשיות והשוללות כל דבר שאינו אלא עיוני בלבד. א.ד. גורדון היה נחוץ לדור שבא מעיירות נידחות (בהן לא זכתה העבודה לכבוד) אך פולחן העבוד' זה כיום הוא „קשקוש ציוני“ ריק ומש' עמם. ולא מבתי ספר מקצועיים או טכנוניים יצאו מהפכנים ומחדשי רע' יונת, אלא באו דוקא מן הפקולטות למדעי הרוח שבאוניברסיטאות.

משה ארנפלד, תל-אביב, אופטימיסט.

כמה ה„הגיונות“

לדברי בעל מדור „שבועת הימים“ (העולם הזה" 667): אם באו שחרורו מן הצבא (בודאי למעלה משנה) היה זקוק לחליפה ורק מתוך עצלות לא קנה אותה — סימן שאינה כל כך חיונית, והוא יוכל להיות בלעדיה עוד כמה שנים.

שנית, ממתי זה „מסיבה הגונה“ היא רק כזאת שאפשר להופיע בה בח' לופה? אני חשבתי תמיד שקנה-המידה שלו ל„הגיונות“ הוא אחר...

זהבה ר., ת"א הכוונה היתה, כמובן, למסיבות „רשמיות“ באחד הגליונות הקרובים נקדיש תשומת לב לבעית התלבושת במסיבות מסוג זה.

„נוער מחפש את המחר“ מאמרכם „הנוער מחפש את המחר“ (העולם הזה" 666) היה מצוין וקולע. אך מדוע אינכם מתארים פעם את חיי הנוער בקבוצה דתית?

יוסף פרייהרר, חליסה נכלול בסידרה זו גם את חיי הק' בוצה וגם את חיי הנוער הדתי.

קראתי את המאמר על הנוער במק' זה (אני קונה את „העולם הזה“ רק בגלל התשבצים). והחלטתי לשאול מכם מה לעשות. אני בן 25, חניך בי"ס

עממי, בגלל המצב הקשה בבית הייתי נאלץ לעבוד בביל 15. עבודתי בצביעת אוטומובילים, אריגה, סריגה, אריגות גבירות ועוד. אין לי מקצוע אמתי, אני מרויח 35 ל"י והשעמום אוכל אור תי בכל פה. אין לי חברה, ואני סור בל מן הבדידות. בבית מציעים לי להינשא, אך איני רוצה בנאת בגלל משכרתי הקטנה ומפני שאני חושש מהזדקנות יתרה. מה עלי לעשות? ישראל אישיטר, חליסה במדה שבועית הפרטית היא בעית כלל הנוער, ננסה לעזור בפתרונה בסיד' רתנו זו.

מתנות

מאמרכם „הקיצוב — כמה או תרוי' פה?“ (העולם הזה" 668) היה מצוין, אך מתוך כדי. מידע אתם מפחדים לאמר בגלוי שאנחנו הולכים לקראת אינפלציה כללית ושבועוד מספר שני

ים נבנה בתים בלבנים עשויות משט' רות ליי' ישראל גרביצקי, ירושלים.

ניתוח ענייני אינו זקוק לביטויים קיצוניים. אמרנו שאם תמשך השיטה הכלכלית הנוכחית אין להמנע מאיני פלציה.

לקוראינו

כמעט כל בעיותינו, המדיניות והכלכליות, אחוזות ביחסינו עם המדי' נות השכנות. הסדר יחסים אלה עלול לפתור לנו הרבה. כל עוד אין יחסי שלום תקינים, נאלצים אנו להקדיש אמצעים שיכולנו להשתמש בהם להקמת מתח-חרושת, לצרכי הגנה. כשאין לנו מסחר עם העורף הכלכלי הטבעי שלנו, אנו נאלצים לקנות מוצרי מזון ממרחקים במטבע זר יקר. כשצפויה סכנה של מלחמת-עולם שלישית מסתבר שהסכמת הממשלות השכנות לקיים בסיסים זרים בארצותיהן עלולה לגרוף אותנו תהומה. תיחום הגבול הישר' ראלי רק החרף את העובדה כי אין בכוחו של קו מלאכותי על גבי מפה לנתק ארץ משכנותיה. יתר על כן, בתוך תחומי ישראל נשארו (במקרה) חושבים רבים שאינם יהודים.

אם ישנו תפקיד כפוי-טובה במדינה, הרי זה ייצוג המדינה כלפי אורחיה שאינם יהודים. כי נציגים אלה אינם מקבלים כל הוראות כיצד לנהוג — משום שהמדינה אינה יודעת כיצד לנהוג. אין לנו מדיניות אחידה וברורה כלפי המעוט הערבי שלנו. בגליון זה אנו פותחים את הויכוח על נושא זה. אין בדעתנו לקבוע הפעם מסמרות — שאיפתנו היא רק להחזיר בלב הקורא את האכרה שאנו משחקים באש. שיש כאן בעיה הטעונה פתרון דחוף — ושהגיע איפא הזמן לאזור אותה בגליון ובאומיקור. חזרנו שלוש סגות, הפותח ויכוח זה, נולד בתל-אביב לפני 26 שנה. הוא בוגר הקולג' הבריטי באלכסנדריה, עבד בעתון מצרי-ערבי ידוע, שרת בציי הבריטי, חזר אחרי-כן למצרים בשליחות, התישב עם גרעין מצרי של „השומר הצעיר“ בגבג הדומי, היה חבר במחלקה הערבית של הפלמ"ח והתגייס — עם פרוץ מלחמת-העצמאות — לחטיבת גבעתי. בשורות „שועלי שמשון“ השתתף בכמה עשרות קרבות, החילה כטוראי ואחר-כך כמפקד כיתה.

ומבעיות המורת — לאותה ארץ שהיא כיום מרכז המורת. זה עתה חזר שליחנו אלון, אבן מסור נרחב בהודו, פאקיסטאן וקאשמיר — והוא גרוש רשמים וסיספיקו למלא כמה עשרות גליונות של „העולם הזה“. וכרצונו לספר רצונו לשמוע — לא רק בגלל יחסנו לגיאואהראלאל ניהרו (ומי אינו אוהב אדם גדול זה?). ולא רק מפני שהודו היא ארץ אכזושה, אלא מפני שאנחנו יודעים כי במערכה הנוכחית על אסיה, שדה-הקרב הראשון של מלחמת-העולם השלישית, תשחק הודו תפקיד שיכול להכריע. לצערנו נאלצים אנחנו לקצר. בכל זאת מקוים אנחנו שהרפורמטיגה על הודו בגליון זה (ועל קאשמיר ופאקיסטאן בגליונות קרובים) תתן לקוראים מושג מה על המתרחש בעולם חדש ועצום-ממדים זה.

הדרך להודו עוברת את אילת. חף-החלומות הוא לרבים השואפים להגיע אליו, ואין האפשרות בידם. אולם „מבצע חלום“ שלנו הגשים השבוע את חלומה זה של שלושה מני רבים. אלה שלא זכו ויכולו להשתתף בחלום מבעד לעדשת הצלם (אותו ברימזל הזוכה להגשמת כל החלומות בחנוקף תפקידו, ואף אינו מעריך את הדבר). אם חילטו להגשים בעצמם את חלומם ולטוס איתה, נשמח לשאת באשמה (אם כי לא בהוצאות). הדבר כדאי.

בסגנון ובצורה, החל משמות של מדרי' רים וכלה בצורה החיצונית. איך אתם מסבירים את הדבר? חנניה גרמן, תל-אביב.

אנו מקבלים את שתי התופעות גם יחד כתופעות-לווי הכרחיות של הצלחה.

„מצניעות. דצנע“

סידרת התצלומים שלכם „מצניעות לצנע“ (העולם הזה" 668) היתה עציר מה. אך לוא היה לכם דם הייתם מוסרי' פים עוד תמונה אחת — אופנת בגדי' הים לשנת 1951.

דני מזג, טבריה

חופש הדיבור?

מה „הסיבות הבלתי תלויות בכס“ שבגללן לא פורסם המאמר על העתונ' דות (העולם הזה" 668)? האם הן קשורות בחופש הכתיבה? ש. ג., צ.ה.ל.

ה„זקן“ והמלכה

קראתי במדורו של יצחק שדה „שמועות ועובדות“ של „העולם הזה“ הצליח להגיש לקהל תמונה פיקאנטית במיוחד של מלכת היופי הישראלית. חיפשתי באותו גליון של „העולם הזה“ (667) ולא מצאתי כל תמונה של מל' כת היופי. האם אני עיוור? יוסקה פלמ'חניק, צ.ה.ל.

אינך עיוור. חבל שבוע המדור „שמועות ועובדות“ מבטט את עוב' דותיו על השמועה.

פולחן העבודה

במדור „שבועת הימים“ ניתנה לנו תמונה מדויקת על מצב הנוער, אפי'